

Lennon – sum bara Yoko Ono kendi hann

Lesið her brot úr avdúkandi samrøðu, sum einkjan eftir John Lennon – Yoko Ono – gjørdi við blaðið UNCUT í fjør

NICLAS JOHANNESSEN

Fyri jól kom út fløgan Lennon Legend - The Very Best Of John Lennon.

John Lennon – fyri mong eitt halgimenni, og fyri rockheimin hin treytaleysi poeturin, hvørs orð vóru so sterk í 70'unum, at amerikanska fregnartænastan rysti í brókunum, hvørja ferð hann sendi út nýggja plátu og annars segði sína hugsan um heimin og menniskjuna – er framvegis góð söluvøru her stívliga seytnar ár eftir meningsleysa drápið móti honum, sum sinnisjúki Mark Chapman var upphavið til 8. Desember 1980.

Nógv hevur verið skrivað og sagt um Lennon, bæði áðrenn og eftir deyða hansara. Høvdingin í The Beatles, størsta rockbólki nakrantíð, hevur altíð verið góðbiti at viðgjørt hjá journalistum. Ikki minst tí hann altíð megnaði at hevja seg upp um klisjé-setningar og líkasæluna.

Og so var tað hansara hjúnaband við japansku listarkvinnuna Yoko Ono, sum næstan fekk ein absurðan týðning fyri rocksøguna. Serliga tí Yoko kom inn í hitan um somu tíð sum The Beatles spakuliga reykt út í kuldan í huganum hjá John Lennon frá 1967 og fram eftir.

Av tí sama gjørdist Yoko Ono eitt slag av nútíðarheks. Hon fekk snøgt sagt skyldina fyri, at The Beatles fór í hundarnar.

Í huganum hjá fólki var tað sum um høvuðspersónurin John Lennon ongan persónligan vilja hevði sjálvur. Ja, hon var atvoldin til at John gav The Beatles minni og minni ans.

Fyri jól gav hon í enska mánaðarblaðnum UNCUT sína versjón av einum spennandi lívi saman við Lennon. Samstundis sigur hon frá um einstøku sangirnir á Lennon Legend – hvussu hon minnst og tulkar teir.

Um orsøkina til, at sangirnir hjá John Lennon framvegis tykjast viðkomandi sigur Yoko:

»Eg hugsi, John var næstan oyðileggjandi erligur. Sangirnir geva framvegis fólki nakað, sangirnir hava eitt slag av ævigari orku og tað er ikki nøkur illusjón. Talan er um eitt slag av veruligari orku, sum hann fekk gjøgn ím eitt sera hardbæli liv.«

UNCUT: Nakað annað við John er, at fólk fram-

vegis tekkjast honum sum eitt slag av persónligheit, eini hetju.

Yoko: »Tí hann var eitt menniskja, og hann royndi ikki at fjala út yvir tað. Og hann kundi vera sera barnsligur samstundis sum hann, á ein lögnað hátt, á fleiri sangum var rættiliga avant garde.«

UNCUT: Sangirnir á hesi fløguni eru sum eitt slag av dagbók, tí hann var ein sera autobiografiskur (skrivaði um seg sjálvan, blóm.)

yrkjari. Á tann hátt ert tú innfeldur partur av hansara lívi.

Yoko: »Vit vóru varug við og sera beivist um tann

leiðis siggja vit framtíðina fyri okkum, at menn og kvinnur arbeiða saman, og tey eru áðrenn hvørt annað.«

UNCUT: Nógv av tí tí

John var næstan oyðileggjandi erligur

veruleika, at vit vóru eitt par - eini hjún. Okkara tilknýti var sera tætt og vit kommunikeraðu sera væl. Okkara boðskapur var, »Hey, so

gjørdur var framman fyri tíðina.

Yoko: »Fyri eina kvinnu er tað náttúrligt at vera soleiðis. Vilt tú yvirtíva sum

kvinnu, so mást tú hava eina slíka beivstheit, tú mást krevja tín rætt. Men fyri ein mann, sum hetta tíðarskeiðið í søguni hevði alt, hesin maðurin hevði makt sum kundi venda heimin á høvðið, hann hevði í veruleikanum alt, hann kundi ynskja sær - í eini slíkari støðu var tað óneyðugt hjá honum at lurta eftir og royna at fáa aðrar menn at siggja, hvat teir gjørdur móti kvinnum. Og eg trúgvi, tað var hardari hjá John at vera

ein sovordin maður. Men hann tók tað stóra lopið og bleiv tað, so eg veruliga respekti hann fyri tað.«

STRÍÐSFÓLK

Saman gjørdur John og Yoko veruliga vart við seg seinnu helvt av 60'unum og fyrst í 70'unum. Tey skipaðu fyri teimum tiltiknu «bed in», har tey fyri eygunum á alheimsmiðlunum lógu heilar dagar í hotelsengrum og eggjaðu fólki at gera tað sama. Tí so bleiv friður í heiminum. Eisini settu tey spurnartekin við vesturlandska moralin og lótu seg avmynda nakin hetta tíðarskeiðið.

UNCUT: Stríðist tú framvegis móti systeminum, ella tekur tú lív títt eitt sindur lættari í hesum døgum?

Yoko: »John og eg vóru altíð stríðsfólk, og eg haldi ikki, tað broytist, men kanska stríðshátturin broytist. Eg haldi, vit onkusvegna kanska vóru ov beint-fram-áleypandi. Eg royni ikki at siga, at eg eri blivin meira lúnsk ella nakað sovordin, men... tey søgdu, vit vóru ov ótolin, og hátturin at røkka tínum málum er rætt og slætt at gera vart við tína hugsan og ikki trýsta og skumpa so nógv.

UNCUT: Stjórnin (amerikanska blóm.) sá tykkara friðarkampanju sum eina hóttan. Fólk skýrdu tykkum at vera paranoid og svøk, tá tit søgdu at lurtað var eftir tykkara telefon og tit blivu skuggað, men hetta hendi jú í veruleikanum.

Yoko: »Eg veit. Men hesa tíðina var hetta landið (USA, blóm.) í koldum kríggi við eitt annað land, og eg haldi tey skiltu tað sum eina beinleiðis ábreiðslu móti teimum, sum er skilligt. Eg meini, vit gjørdur jú vart við hetta. Vit gjørdur helst so nógv vart við hetta, at tað hevur verið ærumeiðandi.«

UNCUT: Hví heldur tú tey vóru so bangin fyri tykkum?

Yoko: »Tí orðini og tónleikurin hjá John hava sera, sera sterka ávirkan, og tað visti stjórnin alt um. Og eg haldi, at nógv av tí, John segði um samfelagið, harfróknað hansara sjónarmið um leiklutin hjá manninum í familjuhøpi, at ala upp børn, veruliga festi seg í fólksins hugi, og tú sært úrslitið av tí nú. Eg haldi fleiri menn eru áhugaðir at lut-taka í uppalgingi av børnum í dag. Í teimum døgum var tað bert eitt lítið tal av